

Обумовлено це тим, що слідчий у ході проведення слідчих (розшукових) дій має найчастіше безпосередній контакт з потерпілим і, як наслідок, має можливість здійснювати профілактичний вплив на останнього.

Тобто слідчий має можливість здійснити профілактичну психокорекцію свідомості потерпілого, нейтралізувати формування у нього злочинних намірів, а також виявити індивідуальні ознаки схильності до вчинення злочинів.

Одержано 20.04.2017

УДК 340.64:577.212

Владислав Ігорович Анпілогов,

курсант 3 курсу факультету № 1 ХНУВС

Науковий керівник: викладач кафедри Приходько В. О.

ДЕЯКІ АКТУАЛЬНІ ПРОБЛЕМИ ПРОВЕДЕННЯ ТА ПРИЗНАЧЕННЯ СУДОВИХ ГЕНОТИПОСКОПІЧНИХ ЕКСПЕРТИЗ ПІД ЧАС РОЗСЛІДУВАННЯ ЗЛОЧИНІВ

Метод генотипоскопії є одним з найбільш ефективних методів ідентифікації особи і полягає у дослідженні біологічних слідів, а саме зразків ДНК, та ідентифікації за ними особи. Сучасні досягнення в області молекулярної біології та генетики дозволяють в межах проведення генотипоскопічної експертизи ідентифікувати особу за різноманітними слідами біологічного походження. Об'єктом генотипоскопічного дослідження може бути ядерна ДНК, що отримують з крові, сперми, слини, букального чи іншого епітелію, волосся (при наявності в ньому волоссяної цибулини), а також з частин органів та тканин організму людини. Зрізане волосся, сеча та піт непридатні для дослідження вказаним методом, тому що не містять клітин з ядерною ДНК. Експерт в ході дослідження встановлює характеристики біологічних об'єктів. Порівняння результатів з генотипом людини дозволяє робити однозначний висновок про належність певній особі того, що опинилося «на столі» експерта. Таке дослідження сьогодні є незамінним при розслідуванні злочинів, адже біологічні об'єкти дуже часто лишаються на місцях злочину.

Аналіз криміналістичної літератури та практики органів досудового розслідування свідчить про наявність певного кола недоліків в ході призначення та проведення генотипоскопічних експертиз, таких як:

- недостатня кількість ДНК-лабораторій в експертних підрозділах МВС, МОЗ та їх відсутність у підрозділах СБУ;
- недостатня координація діяльності ДНК-лабораторій різних відомств, зокрема щодо розподілу їх функцій і визначення механізму формування єдиного обліку генетичних ознак людини;
- на законодавчому рівні не врегульованим лишається перелік певних категорій осіб, що підлягають генотипуванню для створення бази даних ДНК-профілей;

- незначний масив бази даних ДНК-профілей;
- висока вартість експертизи (мінімальний розмір вартості в межах кримінального провадження складає 3000–4000 тис. грн);
- значний термін проведення експертизи;
- необізнаність слідчих про даний вид експертизи та її можливості.

Отже, аналізуючи вищевикладене можна дійти висновку, що генотипоскопічна експертиза є одним з найбільш ефективних засобів доказування, який дозволяє встановлювати низку обставин при розслідуванні кримінальних проваджень. Але відсутність необхідної кількості спеціалізованих лабораторій, чималі витрати на проведення експертиз, а також необізнаність осіб, що уповноважені на їх призначення, стають перешкодами у призначенні даного виду експертизи правоохоронними органами. Залишається сподіватися на позитивні державні зміни у майбутньому, що належним чином відобразяться на усуненні вказаних проблем.

Одержано 25.04.2017

УДК 343.98

Богдан Сергійович Биковець,
курсант 3 курсу факультету № 2 ХНУВС;

Анастасія Олександрівна Бердінська,
курсант 3 курсу факультету № 2 ХНУВС

Науковий керівник: канд. юрид. наук Корнієнко В. В.

МЕХАНІЗМ ВЧИНЕННЯ ЗЛОЧИНІВ У СФЕРІ БАНКІВСЬКОГО КРЕДИТУВАННЯ

Кредитування на сьогодні залишається найбільш криміногенною сферою банківської діяльності. Для механізму вчинення злочинів за допомогою кредитних операцій типовим є існування складних за своєю внутрішньою структурою та кримінально-правовими ознаками схем злочинної діяльності. Аналіз наукової літератури та слідчо-судової практики дає підстави для висновку про існування основних та допоміжних злочинів на шляху протиправного збагачення з використанням позикових операцій банку [1, с. 94]. Основними злочинами у цьому випадку виступають: привласнення кредитних ресурсів банку (ч. 2 ст. 191 КК України) та шахрайське одержання кредиту (ст. 190 КК України). Допоміжними на шляху вчинення основного злочину, як правило, виступають наступні дії: створення фіктивного підприємства (ст. 205 КК України), службове підроблення (ст. 366 КК України) та інші злочини у сфері службової діяльності (ст. 364–370 КК України). Як спосіб приховання (маскування) наслідків злочинної діяльності можуть виступати доведення до банкрутства (ст. 219 КК України) та ін.

Основною ціллю у даній схемі злочинного збагачення є заволодіння кредитними коштами банку. Банківський кредит – це позика в грошовій чи